

Mand. Den sidste Betingelse iagttages paa tilsvarende Maade med Hensyn til den fraskilte Hustru." Vished er allerede i og for sig et ret stærkt Ord. Det er ikke let at faa Vished for med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt en Kvinde er svanger eller ikke, men at faa Vished for, af hvem hun er besvangret, det turde vistnok overgaa almindelig Forstand. Jeg ved meget vel, at disse Bestemmelser her i § 1 ere gamle Bestemmelser og nødvendige Bestemmelser, og at det kun er en Kodifikation af de alt nu bestaaende. Det har derfor heller ikke kunnet falde mig ind at ville raillere over selve Bestemmelserne. Nej, min Hensigt har kun været at ville vise, hvor vanskeligt, for ikke at sige umuligt, det vil være for en Læge-mand som Ægteskabsforstander at klare de Afgørelser, som efter dem skulle træffes. Man kan jo sige: Ja, men de blive jo klarede nu. Ja vel, men efter Lovforslaget skulle de klares snart af en Husmand, snart af en Landsbyhaandværker, ja, jeg kan saamænd godt tage Herremanden med, og de taale vel ingen Sammenligning med de Autoriteter, der nu klare dem, nemlig Øvrigheden, der har juridiske Forudsætninger, og Præsten, der er bleven undervist paa et Pastoralseminarium. At saadanne Personer kunne klare Spørgsmaalene, ligger jo nær for, men det vil sikkerligt ikke gaa saa let for dem, som ville blive valgte til Ægteskabsforstandere.

Det er disse to Hovedbetragtninger, som jeg har tilladt mig at fremhæve: den ene, den Frygt, Flertallet nærer for Indflydelsen af det tvungne borgerlige Ægteskab paa Folkebevidstheden og det almindelige Begreb om Ægteskabets Højtidelighed, og den anden, den Tvivl, som Flertallet har om Ægteskabsforstandernes Egnethed til at paase, at de Betingelser, der kræves og nødvendigvis maa kræves for Ægteskabets Indgaaelse, ere opfyldte. Man har i begge disse Retninger fra Flertallets Side næret saadanne Betænklichkeiten, at man har følt sig forpligtet til at stille et Ændringsforslag til Lovforslaget, hvorved man tror, uden paa nogen Maade at gribe for stærkt ind i den bestaaende Tilstand, at kunne komme uden om de Vanskeligheder, som unægtelig klæbe ved den gældende Ægteskabslovgivning. Flertallet betragter ikke den Ordning, som det foreslaar, som en saa udmærket, om jeg saa maa sige, at Ægteskabssagen dermed for al Fremtid skulde have fundet sin Løsning, men det tror, at

der derigennem anvises den Vej, der er nogenlunde farbar, og som vil kunne afhjælpe de Ulemper, der ere forbundne med den bestaaende Tilstand og i Nutiden paa en mere betænkkelig Maade end tidligere synes at ville gøre sig gældende, og som ville kunne have Konsekvenser, der ikke blot ville være højst sørgelige og meget indgribende baade for Brudefolkene og Præsterne, men endogsaa ret betænkkelige for den højeste kirkelige Myndighed. Det Ændringsforslag, som Flertallet har tilladt sig at stille, er saa let overskueligt, at det ikke trænger til indgaaende Forklaringer. Jeg skal derfor nøjes med at gøre nogle korte Bemærkninger om det. § 1 giver fuld Frihed til at vælge mellem borgerligt og kirkeligt Ægteskab og bestemmer tilmed, at den hidtilværende Betingelse for borgerligt Ægteskab, nemlig at i det mindste een af Parterne er uden for Folkekirken, skal bortfalde, saa at det skal staa alle frit for -- ogsaa Folkekirken Medlemmer -- at lade sig borgerligt forene i Ægteskab. § 2 har benyttet Lovforslagets § 20 som Forbillede og det endogsaa i den Grad, at den eneste væsentlige Forandring, der er sket deri, er en Omskrivning af Ordet „Indvielse“ til „Vielse“. Jeg kunde maaske forudsætte, at den højtærede Kultusminister, da dette er eget Barn, og da han, hvad Flertallet anerkender, her har haft en særlig lykkelig Haand, ikke i Anledning af Forandringen vil have noget paa Barnet at udsætte. Det er saa meget vigtigere, at der ikke fra den højtærede Ministers Side rejres en altfor stor Modstand herimod, som en saadan ikke vil udeblive fra anden Side. Der er allerede ubdragelige Tegn, der varsle om, at der netop mod denne Paragraf vil blive rejst de stærkeste Angreb; der er jo allerede fremkommet flere i Bladene. Man vil sige, at den indfører et Præstevælde. Præstevælde er et højt upopulært Begreb, og jeg behøver vel ikke ikke her at betone, at det er et Begreb, der har ligget Flertallet saa fjernt som vel muligt, og jeg er overbevist om, at det ogsaa har ligget den højtærede Kultusminister fjernt, da han affattede sin § 20. Desuagtet vil man benytte dette Slagord i videste Omfang, varierende det i alle Tonarter, og man vil i alt Fald fra fritænklerisk Side, fra hvilken Side det særlig vil blive ført i Marken, nære stor Tro til Virkningerne af det. Flertallet stoler imidlertid altfor meget paa vort Folks sunde Sans og besindige Dømmekraft til, at det skulde nære en overdreven Ængstelse for, at